

Montfort 300 jaar

1673 Op 31 januari wordt Louis Grignon geboren in Montfort-sur-Meu, een stadje in Bretagne. Later zal hij zich Louis-Marie de Montfort noemen.

Tijdens het leven van Montfort is Frankrijk in oorlog met o.a. Engeland en de Republiek der Zeven Provinciën. De strijd speelt zich deels af in West Frankrijk, het werkterrein van Montfort.

De plattelandsbevolking en de armenwijken in de grote steden hebben er het meest van te lijden.

Aan het hof van Lodewijk XIV, de Zonnekoning, gaat het luxe leven gewoon door.

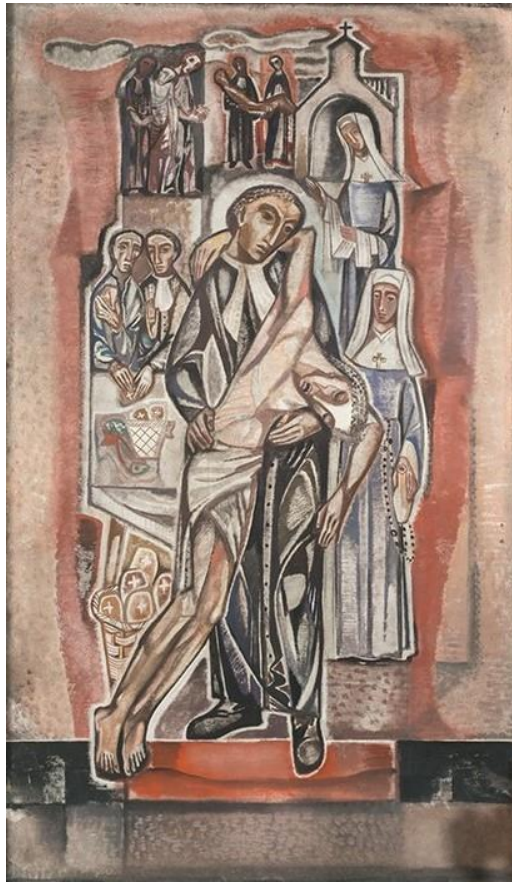
Ook een deel van de clerus leidt een goed bestaan, terwijl andere priesters en bisschoppen werken aan een nieuw elan in de kerk.

Dat is de situatie als Montfort in

1684 gaat studeren aan het Jezuïetencollege te Rennes

1692 seminarist wordt in het seminarie St Sulpice in Parijs.

1700 op 5 juni priester wordt gewijd. Hij gaat wonen in een priestercommunititeit in Nantes, waar hij zich niet op zijn plaats voelt.

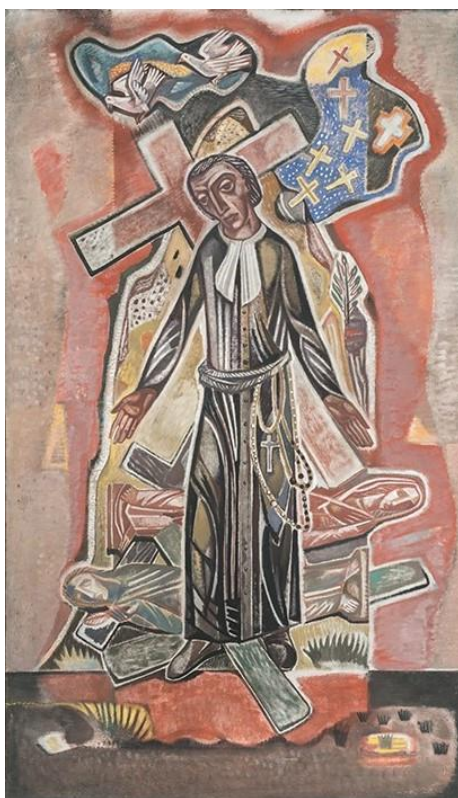
1701 Montfort gaat werken in het huis voor armen en verschoppelingen in Poitiers.

1702 Daar ontmoet hij Marie-Louise Trichet, een jongevrouw uit een aanzienlijke familie. Montfort wordt haar geestelijke leidsman. Zij gaat als een soort lekenzuster in het armenhuis wonen.

1703 De gegoede burgers die het armenhuis besturen, zijn het niet eens met de hervormingen die Montfort er doorvoert. Ze dwingen hem te vertrekken. Marie-Louise blijft in het armenhuis wonen. Montfort gaat in Parijs werken in een armenhuis, waar hij na enige tijd weer wordt buitengezet. Hij verblijft enige tijd in een hok onder een trap in de *rue Pot-de-Fer*.

1705 Montfort geeft enkele missies in Poitiers en omgeving. Hij ontmoet er zijn eerste mannelijke volgeling: Mathurin Rangeard. Die wordt zijn metgezel onder de naam “Broeder Mathurin”. De stijl van Montfort valt niet bij iedereen in goede aarde. Na enige tijd stuurt de bisschop hem weg.

1706 Ten einde raad reist Montfort naar Rome. Hij hoopt er een benoeming te krijgen als missionaris in Canada. Paus Clemens XI geeft hem wel de titel ‘apostolisch missionaris’, maar stuurt hem terug naar Frankrijk.

1707 Vanaf nu tot aan zijn dood houdt Montfort meer dan 200 preektochten in het Bretonse land. Samen met broeder Mathurin en een tweede volgeling: broeder Jacques. Per parochie proberen zij in één week tijd een duizendtal ouders en kinderen weer de weg van het Evangelie op te doen gaan. Dat gebeurt via preken en catechisatie, maar ook in via processie en andere tekenen. Het meest opvallend zijn de talrijke calvariebergen die Montfort opricht.

1709 Samen met veel boeren uit de wijde omtrek begint Montfort in Pontchateau aan de bouw van wat zou moeten worden de grootste calvarieberg. De bouwactiviteiten duren vijftien maanden.

1710 Daags vóór de inzegening van de calvarieberg zijn 20.000 mensen samengestroomd. Als een donderslag bij heldere hemel laat de bisschop van Nantes echter weten, dat de berg op bevel van Parijs moet worden afgebroken. Bovendien krijgt Montfort verbod om nog verder in het bisdom Nantes te preken en pastoraat te doen.

1711 Hij is echter welkom in de bisdommen van Luçon en La Rochelle. In talloze volksmissies komt hij als pastor en missionaris tot volle ontplooiing. Voor kortere of langere tijd sluiten verschillende priesters zich bij hem aan.

1716 Omdat hij alles van zichzelf vergt en ten gevolge van een poging hem te vergiftigen, gaat zijn gezondheid sterk achteruit. Op 1 april begint hij aan de missie in Saint-Laurent-sur-Sèvre. Op 5 april preekt hij voor het laatst. Uitgeput legt hij zich neer op een zak stro. Hij vraagt René Mulot, de pastoor van Saint-Pompain, zorg te dragen voor de toekomst van zijn metgezellen. Na een bezoek van de bisschop van La Rochelle dicteert hij op 27 april zijn testament. Daags daarna sterft hij, in de ene hand een kruisbeeld en in de andere zijn Mariabeeld. Op 29 april worden in Saint-Laurent twee kruisen geplant, het ene ter afsluiting van de missie en het andere als afsluiting van het leven van Montfort.

Het gedachtegoed van Montfort en de inhoud van zijn catechese en verkondiging vinden we terug in meerdere geschriften.

Op de eerste plaats zijn er een dertigtal *Brieven*, aan zijn raadsman Leschassier, aan zijn moeder en zijn zus Louise, aan Marie-Louise Trichet (een zevental) en anderen. Daarnaast is er de zeer uitvoerige *Brief aan de vrienden van het Kruis*.

Uit zijn seminarietijd is het *Aantekeningenboek* bewaard gebleven, samenvattingen over allerlei theologische en pastorale onderwerpen.

Toen hij in 1703 in Parijs onder een trap woonde, heeft hij hoogstwaarschijnlijk *De Liefde van de Eeuwige Wijsheid* geschreven, een door Christus geïnspireerd commentaar op het bijbelboek Wijsheid.

Over zijn hartstochtelijke liefde voor Christus en Maria gaan *De ware godsvrucht* (1713, teruggevonden in 1842), *Het Mariageheim* (uit zijn laatste levensjaren) en uitvoerige *Geschriften over de Rozenkrans*.

Montfort schreef talloze liederen (Cantiques) ter ondersteuning van zijn preken en zijn catechese. Veelal gebruikt hij bekende melodieën. Deze 164 teksten met ongeveer 23.000 versregels vormen de helft van zijn geschriften. We horen daarin de volksmissionaris, die hij voor alles was.

In de regel van de Dochters der Wijsheid en de regel van de montfortanen toont hij zich een geboren organisator. Naast concrete regelingen en voorschriften geeft hij tevens zijn diep geestelijk testament.

Tenslotte is er de oorspronkelijke Regel van de Dochters der Wijsheid en een drietal geschriften omtrent de priestercongregatie die Montfort wilde stichten (*De Brandende Bede*, *De regels van de priestermissionarissen van het Gezelschap van Maria*, *De toespraak tot de leden van het Gezelschap van Maria*)

Montfort wordt als Stichter congregaties: de Dochters Montfortanen en de

Dochters der Wijsheid

Zo heette oorspronkelijk een vrouwen in het armenhuis een aparte kapel verzamelde. ook Marie-Louise Trichet en deze gebedgroep geworden. directie van het armenhuis alleen Marie-Louise en er als lekenzusters en namen Pas in 1713 neemt Montfort een echte congregatie. Hij La Rochelle een school voor Weldra zouden ze ook voor armen en zieken gaan werken. Montfort denkt aanvankelijk aan de naam “Dochters van de Voorzienigheid”, maar kiest later voor “Dochters der Wijsheid”. De congregatie telt momenteel 1390 zusters die leven en werken in 21 landen.

gezien en beleefd in drie der Wijsheid, de Broeders van St. Gabriël.

groep arme en gehandicapte van Poitiers die Montfort in Op een gegeven moment zijn Catherine Brunet lid van Toen de groep door de werd opgeheven, bleven Catherine over. Zij woonden er belangrijke taken waar. stappen in de richting van vraagt de twee vrouwen in arme meisjes te beginnen.

Montfortanen

De handgeschreven regel uit 1713 spreekt van “priester-missionarissen van het Gezelschap van Maria”. Montfort noemt zichzelf ook “priester-missionaris van het Gezelschap van de Heilige Geest”. Na zijn dood is er ook sprake van “de Mulotijnen”. Het gaat lange tijd om een klein gezelschap dat werkzaam is rondom Saint-Laurent. In 1880 lijken de anti-religieuze maatregelen van de Derde Republiek het lot van de congregatie te bezegelen. Er zijn nog slechts vijf leden over. Maar op dat moment begint een bloeiperiode. De congregatie verspreidt zich noodgedwongen buiten Frankrijk, o.a. in Nederland (1881), Canada (1883) en vandaar in Afrika. Zij telt momenteel 850 paters en broeders in 30 landen. Terwijl het aantal tegenwoordig in het Westen sterk afneemt, is er sprake van een bloeiperiode in andere delen van de wereld.

Broeders van Sint-Gabriël

Al vroeg heeft Montfort samengewerkt met broeders. Zij werkten in de catechese en waren behulpzaam bij allerlei klussen. Als de montfortanen eigen huizen krijgen, worden de taken van de broeders steeds huishoudelijker. Dat verandert begin 1800, als de generaal overste Gabriël Deshayes een zelfstandige broedercongregatie sticht volgens de spiritualiteit van Montfort, met als speciale opdracht het onderwijs. Ze werken momenteel in 30 landen en tellen 1180 leden.

Een tijdlang zijn de relaties tussen de Montfortanen en de Broeders van Sint Gabriël koel geweest. Oorzaak daarvan waren disputen over de vraag, of Montfort wel een zelfstandige broedercongregatie had gewild. Eind 1967 is die strijdbijl begraven tijdens een bijeenkomst van de twee generale besturen. Het generaal kapittel van de Broeders erkent op 10 juni 1988 dat Montfort hun waarachtige stichter is, terwijl Gabriël Deshayes genoemd wordt “het instrument waarvan de Voorzienigheid zich heeft bediend om het werk van Montfort nieuw leven in te blazen en te ontwikkelen”.